

בש"פ 5768/19 - סרוליק תאיב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5768/19

לפני: כבוד השופט מ' מוז

העורר: סרוליק תאיב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכוות אכיפה – מעצרים), התשנ"ג-1996, על החלטת בית המשפט המוחזי בחיפה (השופט י' ליפשיץ) במת"ת 16.8.2019 מיום 50171-06-18

תאריך הישיבה: י"ח באלוול התשע"ט (18.9.2019)

בשם העורר: עו"ד עדי קידר

בשם המשיבה: עו"ד רוני זלושינסקי; עו"ד יניב זההר; עו"ד טל גרשון

החלטה

1. ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכוות אכיפה – מעצרים), התשנ"ג-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטת בית המשפט המוחזי בחיפה (השופט י' ליפשיץ) מיום 16.8.2019 במת"ת 16.8.2019 מיום 50171-06-18, במסגרתה נדחתה בקשה העורר לעיון חוזר במעצרו.

2. בהחלטתי מיום 10.9.2019 בה הורתني על הארכת מעצרו של העורר פירטתי את המעשים המוכיחים לעורר בכתב האישום שהוגש נגדו, ועמדתי על ההליכים הקודמים הרלבנטיים גם לצורך הכרעה בעורר שלפני (בש"פ

עמוד 1

19/5276). במתכית רבה יצוין כי נגד המשיב הוגש כתוב אישום רחב ירעה הכלול עשרים אישומים שונים בגין מספר רב של עבירות מרמה, גנבה בידי מורשה, זיווג, התחזות לאחר, הפרת הוראה חוקית, וכן עבירות של איומים ושידול למסירת מידע כזבת, עבירות הלבנתה הון וכן עבירות לפי פקודת פשיטת הרgel.

3. ביום 16.8.2019 נדחתה בקשה העורר לעזין חוזר בהחלטה לעצרו עד תום ההליכים נגדו. בית המשפט המחויז דחה את טענות העורר כנגד המצד הראייתי הכלכלי, תוך שהעיר כי ישנו חשש לשיבוש הליני משפט והשפעה על עדים שעיה שמרביהם טרם העידו. באשר לטענה בעניין חלוף הזמן צוין כי טענות העורר בהקשר זה מובאות לפתחו של בית המשפט העליון מיידי שלושה חדשניים במסגרת הארכות מעצרו. כן נדחו טענותיו כי מדובר ללא יותר מסכסוכים אזרחיים ובדבר אכיפה ברנית.

4. مكان העורר שלפני, במסגרת חזר העורר על טענותיו שמתמקדות בעיקר בצד הראייתי הכלכלי, ובחלוף הזמן ומסקנו הצפי של ההליך. ביחס למצד הראייתי טוען העורר כי משהחלה שמיעת העדויות בהליך ההוכחות, חל כرسום בעוצמת הריאות נגדו וישנו שינוי של ממש בבסיס הריאות עליו נסמכת המאשימה. באשר למשך חלוף הזמן טוען העורר כי עד כה נשמעו רק מקצת מהעדים הצפויים להיעיד בעניינו, וזאת חרף הסכמתו לקיום דיונים אף בזמן פגרת בית המשפט. משכך, ומכיון שעדיין עומדת לו חזקת החופות עמדתו היא שאין מקום להענישו טרם הרשעתו בדיון. בנוסף, נטען עניינו בסכסוכים בעלי אופי אזרחי-מוסחרי וכי "כמעט בכל האישומים לא הייתה זו הזמתם של המתלוונים להגיש תלונה", אלא מדובר בתלונות שהוגשו בעידוד משטרת ישראל. לבסוף נטען למחדלים בהתנהלות משטרת ישראל ובדבר אכיפה ברנית ואפליתו.

5. בדיון שלפני טוען בא כוח העורר כי החלטת המעצר בעניין מרשו ניתנה לפני שנה, וכי במהלך תקופה זו נשמעו חלק מראיות התביעה ונמצא כי "חל כרסום ראייתי במרקם המרמטי". נטען כי נוכח הכרוסם כאמור וחלוף הזמן, קמה הצדקה לבחינה של חלופת מעצר, לרבות אפשרות של מעצר בפיקוח אלקטרוני. כן הפנה בא כוח העורר לשאר טענותיו המפורטות שבכתב העורר.

באותה עת טען, כי בא כוח העורר לחשוף את ההחלטה אר לפניהם כשבוע בהחלטה מיום 10.9.2019 על הארכת מעצרו של העורר (בש"פ 5726/19). אשר לטענת הכרוסם בראיות, נטען כי עד כה נשמעו אר 16 עדים מתוך כ- 200 עדות תביעה, וכי עדם אלה מתייחסים אר ל- 7 אישומים מתוך 20 האישומים בכתב האישום, ואין אלה כל העדים לגבי אישומים אלה. ובאשר לתוכן העדויות, נטען כי העדויות שנשמעו חזקו את הריאות נגד העורר ואין בהן כל הכרוסם כנטען. לעניין זה צוין כי בעניינו מדובר בשלושים מתלוונים, שאין קשר ביניהם, שנפגעו מעשי העורר. לבסוף נטען כי הטענות שמעלה העורר הן ברובן "מיחזור" של טענותיו בעורר שהגיש באותו עת ההחלטה בדבר מעצרו, וכי לאחר דיון בעורר זה חזר בו העורר מערכו (בש"פ 6244/18).

1. דין העורר להידחות.

2. הlacת היא, שהעינוי מחדש מחדש במעצר עד לתום ההליכים בנימוק של כרסום בראיות שמור לקרים בהם חל "מהפרק ראייתי" עד ש"ההקערה הנפקה כולל על פיה" (בש"פ 8216/13 אוקטובר נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (30.1.2014); בש"פ 2252/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (8.4.2015); בש"פ 19/1972 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (21.3.2019) ועוד רבים זולתם).

עמוד 2

3. כעולה מהאמור לעיל, בקשת העורר לעיון חוזר, כמו גם עරר זה, מבוססים בעיקר על הטענה לכרסום ראייתי. דא-עלקה שטענה זו אין לה על מה שתסמן. כאמור, כתוב האישום נגד העורר כולל עשרים אישומים וכמאתיים עדינים. בא כוח העורר הודה בהגנותו כי אין בכך זה עד מרכז אחד או אישום מרכזי אחד. בנסיבות אלה, כאשר נשמע רק חלק קטן מהעדדים, לגבי מיעוט האישומים, קשה לקבל טענה בדבר כرسום מהותי בריאות התביעה. ואכן, בית משפט קמא בחן בהחלטתו בפירות את טענות העורר לכרסום ראייתי ודחה אותן, כמו את שאר טענותיו של העורר.

4. למעשה, גם בא כוח העורר מודה כי בנסיבות של שמיית מיעוט קטן של עדי התביעה לא ניתן לטעון לכרסום ראייתי שיש בו "כדי להוכיח את הקורה על פיה", כנדרש. ואולם, לטענתו צירוף של הכרסום הנטען יחד עם חלוף הזמן, עשויים להצדיק עיון מחדש במעצרו של העורר. אין בידי לקבל טענה זו. ראשית, עינתי בפרוטוקול הדיון ובנימוקי בית משפט קמא וכן בתגובה המדינה לטענות לעניין הכרסום הראייתי הנטען, ולא מצאתי כי יש בסיס לטענה העורר בדבר כרסום ראייתי. שנית, לעניין חלוף הזמן, כפי שהערתי כבר בעבר -

"ובאשר לעילה של חלוף הזמן כעילה לעיון חוזר, זו אמונם מנויה בסעיף 52 לחוק המעצרים אלא שברגיל שאלת חלוף הזמן צריכה להבחן בעיקר במסגרת הליכי הארכת המעצר לפי סעיף 62 לחוק ולא במסגרת הליך לעיון חוזר לפי סעיף 26.7.2015 (בש"פ 4383/15 דלו נ' מדינת ישראל, פסקה 16).

מצוין לעיל, אך לפני ימים אחדים נדונה בקשת המדינה לפי סעיף 62 לחוק המעצרים והוחלט על הארכת מעצרו של העורר.

5. אשר על כן הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ט באלוול התשע"ט (19.9.2019).

שופט